

[Svend Auken]

hvervsskattelettelse, hvis der er råd til det. Hvem kan have noget imod, at der sker lettelse i forhold til erhvervslivet? Men de mange hundrede millioner kroner for ikke at sige milliardbeløb, der her stilles erhvervslivet i udsigt – i det omfang erhvervslivet ikke selv skal betale for det – giver efter vor opfattelse meget ringe virkning på beskæftigelsen. I forvejen har Danmark et af Europas laveste erhvervsskatte tryk, når man ser på, hvad der faktisk betales.

Og endelig er det sidste forslag, man har, om jeg må sige den gamle travet om dagpengesystemet. Nu har regeringen siddet i 9 år, og i 9 år har man givet dagpengesystemet skylden for alle ulykkerne på arbejdsmarkedet. Så er det jo overraskende, at man i de 9 år ikke har gjort noget effektivt for at få løst problemet. Sandheden er naturligvis, at ændringer på dagpengeområdet – og vi har ikke afvist at diskutere ændringer på dagpengeområdet: afbureaukratisering, menneskeliggørelse, mere smidigt system og alt det dér – ikke skaffer flere i arbejde. Det er ikke rigtigt, at det at lægge en større byrde over på arbejdsgivere og på lønmodtagere med finansiering af dagpengesystemet i sig selv fører til en forbedret konkurrenceevne.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han ikke er enig i, at Danmark under det nuværende dagpengesystem har den laveste lønudvikling i hele Nordeuropa. Har man fantasi til at forestille sig, at man kunne komme endnu længere ned? Er tanken ikke den lidt forkvaklede, at det skal være lønmodtagerne, eksempelvis inden for en bestemt branche, der skal undgælde, hvis arbejdsløsheden stiger, uden at de selv har haft indflydelse på det? Hvis man f.eks. af ideologiske grunde nedbringer beskæftigelsen inden for den offentlige sektor og udgifterne til dagpenge derfor stiger, er det så rimeligt, at lønmodtagerne, som ingen indflydelse har på denne beslutning, skal betale i kraft af stigende kontingenter? Skal byggefagene have særlig høje kontingenter, fordi regeringen fører en politik, der fører til øget arbejdsløshed inden for byggefagene? Jeg synes det ikke.

Der er masser af ting, man kan tage fat på, hvis man vil. Lad mig nævne dem i overskriftsform. Man kan, uden at det koster ekstra penge for det offentlige – det kræver en omdisponering, men det kræver ikke ekstra midler for det offentlige – give de mere end 20.000 unge, der i sommer skulle være startet på deres ud-

dannelse efter at have taget studentereksamen, efter at have taget HF, efter at have taget HH, en plads i vores uddannelsessystem i stedet for at lade dem friste en usikker tilværelse uden kvalifikationer på det almindelige arbejdsmarked. Man kan hjælpe de mange tusinde unge, der forlader handelsskoler og tekniske skoler, og som ikke kan få praktikpladser i disse dage, ikke ved at trække tiden ud og chikanere dem – hvad undervisningsministeren desværre har gjort, synes vi, på en urimelig måde – men ved at lave moderne værkstedsskoler, som – tilpasset den tekniske udvikling, med mulighed for sprogundervisning osv. og inddragelse af delpraktikmuligheder – giver de unge en chance for at gennemføre deres erhvervsmæssige uddannelse. Det kunne man gøre. Det ville være fornuftigt. Det ville være en investering i fremtiden. Det behøver ikke at koste de store beløb.

Det andet, man kan tage fat på, er erhvervs politikken. Frem for at bruge penge på erhvervsskattelettelse var det klogere – som også påpeget af samtlige erhvervsorganisationer – ikke at skære ned på erhvervs politikken, men tværtimod at øge effektiviteten i erhvervs politikken. Friere mulighed for samarbejde mellem den offentlige og den private sektor er et godt eksempel. Oprettelse af en udviklingsfond for erhvervsdrivende er et andet godt eksempel. Oprettelse af en udenrigshandelsorganisation er et tredje godt eksempel. En virkelig fremsynet landbrugspolitik, hvor man på samme tid løser landbrugets miljø- og omstillingsproblemer, er et fjerde eksempel. Der er nok at tage fat på.

Det tredje, som man kan nævne, har at gøre med det, som jeg tror at statsministeren ville kalde kunstig beskæftigelse, nemlig at man bruger dem, der i dag er ledige, til at løse nogle af de problemer, vi gerne vil have løst i samfundet, f.eks. inden for det offentlige. Knap 50.000 unge familier mangler plads til at få passet deres børn. Der går i tusindvis af mennesker ledige, som gerne vil være med til at løse den opgave. Hvorfor kan vi ikke omlægge vore stive systemer, så de mennesker får mulighed for at passe børn?

Mange hundrede afskediges i disse måneder i forbindelse med kommunernes budgetlægning, fordi kommunerne er klemt økonomisk af regeringens økonomiske politik. Mange hundrede bliver afskediget, som i dag yder en